

lioni i Erstatning, synes jeg, at 600,000 Kr. ikke stod i noget passende Forhold dertil, og derfor maatte jeg, som sagt, stemme mod Forliget. Det er derfor, mener jeg, aldeles uberettiget, at det ærede Medlem har rettet et Angreb paa mig for min Stilling i Likvidationsudvalget. Jeg har gjort, hvad der stod i min Magt for at opnaa de bedst mulige Vilkaar for Sparerne. Og det var min Pligt, det var det, jeg sad for i Udvalget.

Jeg vil for øvrigt ogsaa tro, at hvis jeg havde valgt den Fremgangsmaade, det ærede Medlem nu tilraader mig, og som han nu paastaar jeg skulde have valgt, nemlig at gaa min Vej og ikke deltage i Afstemningen, vilde det ærede Medlem ogsaa have rettet et Angreb paa mig, og det sikkerlig med meget større Ret, end han nu gør, et Angreb, hvorunder han vilde sige omtrent som saa, at naar jeg løb nu, var det, fordi jeg ikke turde tage en Afstemning og være min Stilling bekendt overfor de sjællandske Bønder. Jeg tror, han vilde have haft Ret i et saadant Angreb, og jeg siger, at han vilde have kunnet gøre det med meget større Ret og Virkning, end han kan gøre dette, han her gør, thi det, mener jeg, er aldeles utilbørligt.

Til Slutning vil jeg sige, at naar man læser det ærede Medlems Angreb paa mig, ser man, at der er en Ting, han meget ofte kommer tilbage til. Han siger, at han taler paa de danske Landboeres eller paa Bøndernes Vegne, det er deres Sag, han taler, og det er meget ofte, at det ærede Medlem, naar han har Ordet ved andre Lejligheder, finder Anledning til at fortælle os, at han taler paa de danske Landboeres eller Bøndernes Vegne. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem finder Anledning til saa tidt at gøre os bekendt dermed; om det muligen er, fordi han ellers er bange for, at de danske Bønder ikke tro paa, at han taler deres Sag, og at han derfor er nødt til selv at gøre dem opmærksom derpaa.

Konseilspræsidenten (Zahle): Jeg skal kun gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem (R. Andersen), der nu satte sig. Jeg skal ikke angribe den Afgørelse, han har været med til at træffe; jeg har ikke alle Momenter til at bedømme, hvorvidt det var nødvendigt for Likvidationskomiteen at modtage det Forlig, den har modtaget, eller ikke. Men jeg ønsker blot at gøre nogle faktiske Bemærkninger om selve Forholdet. Det

ærede Medlem sagde meget rigtigt, at efter at en Afstemning havde fundet Sted, vilde det være for sent at foretage en Udtræden. Det er sandt, men en Udtræden, før en Afstemning fandt Sted, kunde efter mit Skøn ikke hindres derved, at det ærede Medlem ikke vidste, hvordan de to andre Medlemmer af Likvidationskomiteen vilde stemme. Naar man sidder i en Likvidationskomité paa 3 Medlemmer og først i Uger, derpaa Dag efter Dag i Møder, der, efter hvad der forlyder, have været mange Timer i Træk, drøfter et saadant enkelt Spørgsmaal, kan der ikke være Tvivl om, at inden man skrider til Afstemning, ved ethvert enkelt Medlem, hvordan enhver af de 3 vil stemme, saa hvis det ærede Medlem havde villet hindre Forliget, kunde det ærede Medlem have hindret det ved at udtræde af Komiteen, inden Afstemningen fandt Sted.

Det ærede Medlem siger, at han ikke er vis paa, at den Opfattelse er rigtig, at Likvidationskomiteen vilde være lammert, hvis han var udtraadt, indtil der var udnævnt et nyt tredje Medlem. Det er imidlertid den Opfattelse, ud fra hvilken Ministeriet vilde have handlet, og dette kunde det ærede Medlem have faaet at vide og vilde han have faaet at vide i samme Øjeblik, han havde spurgt mig derom. Beslutning derom blev truffen fra Ministeriets Side, saa snart der kom officielt Forlydende om, at det ærede Medlem eventuelt vilde udtræde af Likvidationskomiteen. Hvad vilde der saa være sket, naar der var blevet udnævnt et Medlem af samme Opfattelse, som det ærede Medlem havde gjort gældende ved at udtræde? Enten vilde man have faaet Forliget paa andre Vilkaar, eller ogsaa vilde formodentlig det ny udnævnte Medlem ogsaa være udtraadt, men da vilde Situationen vel have udviklet sig saaledes, at ogsaa Likvidationskomiteens to andre Medlemmer vilde have fundet, at de ikke kunde opretholde deres Stilling, og saa vilde Afgørelsen være gaaet over paa Statsmyndigheden.

Uden at kritisere det ærede Medlems Optræden — han maa vel have handlet ud fra tvingende Motiver, som vi andre endnu ikke kende — vil jeg sige til det ærede Medlem, at hvis han for sin Samvittighed og for Sagen kan hævde, at Forliget er godt, har det ærede Medlem handlet rigtigt; men hvis det er hans Opfattelse, at Forliget er slet, har det ærede Medlem handlet slet, thi han kunde have hindret Forliget.